

Драгољуб Секуловић¹
Гиговић Љубомир

СТАРА СРБИЈА И АЛБАНЦИ

Извод: У науци преовлађује мишљење да су Албанци у суштини нова етничка формација настала у првим вековима *средњег века*, на старобалканским основама, мешавином различитих елемената старих палеобалканских супстрата – илирских, дакомизијских (дарданских) и трачких. Не може се, дакле, говорити о Албанцима као директним и непосредним настављачима Илира или Дарданаца. Области Косова и Метохије, никада у прошлости нису улазиле у састав било какве албанске државе. Албанци, такође, све до новијег времена нису били већинско становништво у том делу Старе Србије.

Кључне речи: Стара Србија, Косово и Метохија, Албанци.

Abstract: It is a prevailing thought in science in fact Albanians are new ethnic group, formed in first half of Middle Age, combining old Balkans nations with different elements of paleo-Balkans substrata - Ilirians, Dardanians and Thracians. Therefore, it is not possible to consider Albanians as a direct successors of Ilirians or Dardanians. Throughout our history, area of Kosovo and Metohija, were never parts of any Albanian governing territory. Furthermore, Albanians, until recent times, haven't been majority population in that part of Old Serbia state.

Key words: Old Serbia, Kosovo and Metohija, Albanians.

Увод

Савремена збивања на Балканском полуострву подстакла су појачан интерес за историју балканских народа. Балкански геопростор, о коме се углавном пише и говори као о егзотичном делу света, изазива већу пажњу развијених културних средина, нажалост, само поводом појединих криза или ратних збивања. На географски релативно малом балканском региону сусрело се неколико светских религија и више различитих културних традиција. Отуда проистиче и сложеност, и вишеслојност појединих историјских проблема, или процеса дужег трајања, што се иначе у тумачењу балканских феномена често превиђа, или, још чешће, поједностављује до мере која искривљује слику историјске стварности. Да би се разумео и објаснио унутрашњи свет Балкана, сложени сплет политичких, социјалних и верских околности, затим историја менталитета и култура балканских народа у нај-

---

¹ Др Драгољуб Секуловић, ванр. проф., Војна академија, Београд.
Др Гиговић Љубомир, доцент, Војна академија, Београд.

ширем смислу тога појма, нужно је поћи од историјске грађе и мноштва различитих сведочанстава о прошлости овог региона. Без ослоња на документа и историјске изворе расправа о појединим аспектима балканског питања може личити на доказивање унапред задатих политичких теза или просто понављање појединих предрасуда и стереотипа.

Историјских збивања на Косову и Метохији у Старој Србији

Сасвим је извесно да косовско-метохијски крајеви Србије које данас, поред других народа, у највећем броју насељавају Албанци нису матичне области албанског народа. Све до XI века у историјским изворима нема ни помена о Албанцима. Први помен Албанаца у историји потиче из 1081. године, од стране једне од првих познатих византијских књижевница Ане Комнине, ћерке византијског цара Алексија I, која говори о "Арбанону" који се налази у брдовитој области у унутрашњости данашње Албаније. Она је, заправо, Албанце назвала Арванитима, што је и данас грчки назив за овај народ. Средњевијековни Срби звали су их, с метатезом, Рабанасима, а њихова земља им је била Рабан, уместо Арбан (Томашевић, R., 1998). Немачки научник Stadtmuller тврди, на основу извора, да је Арбанон обухватао долину реке Шкумбе, обе стране реке Мат, Кроју и још неке суседне крајеве. Он на више места истиче да је област реке Мат, по својој природној затворености, "реликтна област" Албанаца ("Reliktgebiet"). Stadtmuller изричито тврди да у областима Старе Србије ("Altserbien") не треба тражити реликтни простор Албанаца.

Назив Метохија потиче од грчке речи "метох" што значи "црквени посед", а не "верска заједница", како се то понекад тумачи. Назив "Косово", никада није имало оно значење које му се данас придаје - као некаква засебна историјска и етничка целина, која се издвоја из целине српског етничког простора и имена "Србија". Име Косово је, пре свега, везано за стари географски појам Косово Поље - којим се назива равница око реке Ситнице и Лаба, ограђена са свих страна планинама. Тек у новије време, од краја XIX века овај појам почиње да се шири посредством назива турске административно-управне области - Косовског вилајета, који је, међутим, Обухватио целу Стару Србију. После ослобођења од турске власти 1912. године, Косово и метохија су области Краљевине Србије, а потом заједничке југословенске државе. Посебан статус територијално-политичке јединице ови делови Србије добијају тек након II светског рата. Овај статус је изведен из програмских ставова Комунистичке партије Југославије и Комунистичке интернационале о решењу националног питања у југословенској држави. Двочлано име области "Косово и Метохија" као једне од неколико

области Старе Србије траје све до 1968. године, када га албански комунистички лидери административно редукују на назив "Косово", избацујући Метохију, што је било мотивисано политичким разлозима арбанашког експанзивног национализма у овим областима.

Од XII века области Косова и Метохије улазе у састав средњовековне српске државе, и од тада па до данас, у европској науци су познате као историјске области Србије. У средњем веку, до турских освајања, то су биле области најјаче демографске и културне снаге у српској држави. О томе говоре подаци о приближно 1.300 манастира, цркава, црквита и других непокретних српских споменика, прикупљени у близу 1.100 насеља на Косову и Метохији.² Најчуванији међу њима су Патријаршијска црква у Пећи, манастири Бањска, Грачаница, Дечани, Свети Арханђели код Призрена, Богородица Љевишка и други. Отуда и назив Метохија.³

Највећи преокрет у измени етничке структуре становништва у периоду под турском влашћу десио се крајем XVII века, када су Срби активно учествовали на страни хришћанске Европе у рату против Османског царства, а затим, плашећи се одмазде, били принуђени да на челу са својим патријархом Арсенијем III Чарнојевићем у великом броју пребегну у Хабсбуршку монархију 1690. године. Столица српског патријарха налазила се вековима у Пећи, као што је Призрен био краљевска престоница. Европски записи тог периода пишу о страшним злочинима над Србима. Говорећи савременим језиком, може се слободно рећи да је тада започео процес етничког чишћења овог дела Старе Србије. Настаје најбруталнија фаза деструкције монументалних српских духовних храмова (рушење Св. Арханђела код Призрена, монументалне задужбине српског цара Душана, претварање познате цркве Богородице Љевишке у џамију, 1756), споменика културе, праћења различитим облицима насиља и злочина (Terzić, S., 2002).

Процес потискивања православних Срба са Косова и Метохије од стране Албанаца муслимана, а под окриљем турске власти, настављен је и током XVIII и XIX века. Од почетка XVIII века, плодне пределе Старе Србије насељавају Арбанаси силазећи из својих матичних планинских области Албаније. Дубока криза Османског царства овде се испољавала у виду насиља и анархије чији су носиоци били досељени Арбанаси, до крајности нетрпељиви према староседелачком српском становништву. Део Срба потражио је излаз у прихватању ислама, што је у постојећим околностима политичке и социјалне доминације Арбанаса као муслимана, водило њиховом постепеном поарнаућивању.

---

² ЦРКВА 2006., Календар Српске православне патријаршије, стр. 369-381.

³ Грчка реч "*метох*" што значи "црквени посед", а не "верска заједница", како се то понекад тумачи.

Упркос дуготрајном потискивању из Старе Србије (бежали су углавном у тадашњу Краљевину Србију), Срби су (православни и муслимани), према подацима Jozefa Milega, крајем XIX века још увек чинили око половине становништва Косова и Метохије. То показују аустроугарска истраживања, првенствено за потребе Генералштаба у Бечу, објављена у књизи *Detailbeschreibung des Sandzaks Plevlje und des Vilajets Cosovo, 1899. godine.*

Албанци у Старој Србији

Једно од питања које привлачи пажњу савремених истраживача, и које се тумачи на начин који би требало да пружи легитимитет савременим политичким тежњама Албанаца, јесте питање њиховог порекла и њихових матичних земаља у раном периоду албанске историје.

У европској науци постоје различита мишљења о пореклу данашњих Албанаца. Већину тих мишљења изнео је немачки научник *Georg Stadtmuller* (Stadtmuller, G., 1966), прво издање изашло је у Будимпешти 1942. године. Француски конзул у Јањини *Pouqueville*, на пример, сматра да су Албанци дошли на Балкан из кавкаске Албаније, у раном средњем веку, и да, према томе, нису аутохтоно становништво (*Pouqueville, F. C. H. I., 1820*). Ипак, у науци преовлађује мишљење да су Албанци у суштини нова етничка формација настала у првим вековима средњег века, на старобалканским основама, мешавином различитих елемената старих палеобалканских супстрата - илирских, дакомизијских (дарданских) и трачких. Не може се, дакле, говорити о Албанцима као директним и непосредним настављачима Илира или Дарданаца (*Garašanin, M., 1988*).

Питање порекла и матичне земље Албанаца привлачи посебно пажњу албанских научника и публициста. Немачки истраживач *Peter Bartl* је с правом приметио да се албански истраживачи некритички односе према овом проблему и да конструишу различите теорије: "Слика коју албанска наука ствара о сопственој раној историји је поједностављена, некритичка и исконструисана. Не може се извести језички доказ о сродству илирског и албанског језика" (*Bartl, P., 1995*). Истакнути албански лингвиста *Е. Чабеј* (*E. Cabej*), и сам констатује да би "било ненаучно па чак и наивно, пројигирати савремене ситуације у прошлости по једном праволинијском путу" (*Cabej, E., 1976*).

У науци је сасвим извесно да косовско-метохијски крајеви Србије које данас, поред других народа, у великом броју насељавају Арбанаси нису матичне области албанског народа. "Велики предели који чине простор Старе Србије /Косово поље, Метохија, Новопазарски санџак/ нису, због свог положаја области летње, него зимске испаше. /.../ Дакле, ове области немају географску затвореност која је битна карактеристика реликтне области. Са

свих страна лако доступни предели играли су некада велику улогу као језгро старе српске (рашке) државе. /.../ Отуда праалбанску реликтну област не треба тражити у Старој Србији" (Stadtmuller, G., 1966).

Када се говори о српско-албанским односима у Старој Србији, онда се обично има у виду савремена демографска ситуација, из које се, потом, албански континуитет на том простору жели протегнути до у најранија времена (Vlckers, M., 1995). Сувишно је доказивати колико је то погрешан и ненаучан метод. Области Косова и Метохије, никада у прошлости нису улазиле у састав било какве албанске државе. Албанци, такође, све до новијег времена нису били већинско становништво у том делу Старе Србије. Познато је да је једно време, током XIII и првих деценија XIV века, јужна граница српске средњовековне државе била на реци Мат у данашњој Албанији, све до великих освајања српског цара Душана, након којих се у оквирима Српског Царства налазила цела Албанија са изузетком Драча. Међутим, из те историјске чињенице Срби не могу данас изводити своја посебна права на земље које чине данашњу Албанију.

Са простора данашњег Косова и Метохије водиле су порекло многе познате српске племићке породице, српска друштвена елита. Кнез Лазар Хребљановић, који је стајао на челу борбе против Турака, родио се у средњовековном граду Прилепцу, који се налазио у новобрдском крају. Отуда се и може разумети да се историјска битка између Срба и Турака, пресудна у српској историји, одиграла на Косову пољу 15. јуна 1389. године. Војсци турског султана Мурата I и његових вазала супротставила се српска војска кнеза Лазара, Вука Бранковића и одред војске босанског краља Твртка I, који се 1377. године крунисао "двоструком круном" као потомак српске династије Немањића. На Косову Пољу су погинули и кнез Лазар и султан Мурат. Косово Поље је симбол свесрпског отпора турском освајачу након којег је уследило пет векова робовања под турском влашћу. Због тога овај топоним и ова област имају посебно место у српској колективној свести, у српској народној поезији, у књижевности и српској уметности.

Вишевековна турска власт над овим областима, са својим административно-управним називима, није успела ни код Срба, ни код осталих европских истраживача и путописаца да потисне свест о томе да ове области чине саставне делове Србије. Западноевропски путописци, и посебно картографи, области Косова и Метохије готово по правилу увек означавају као делове Србије или "Краљевине Србије". То, на пример, чине италијански географ Giac. Gastaldi 1566. године, познати "географ Млетачке Републике" V. Coronelli, на својој карти из 1692. године, а затим и многи француски и други картографи XVII и XVIII века. Италијански хуманиста и картограф Ђакомо Кантели да Вињола (1643-1695) посветио је 1689. године, своју прву регионалну карту Србије кардиналу Алфонсу Литију, и она разуме се, обухвата и целу територију

данашњег Косова и Метохије (Giacomo Canteli da Vignola, 1689). На многобројним картама чувених атласа Joh. Vamt. Homann-а из прве половине XVIII века ове области су увек означене као део Србије, као и на картама Хома-нових наследника које су издавали у Нирнбергу почетком XIX века (1802, 1805. и друге). У XIX веку области Косова и Метохије се чешће означавају као делови "Старе Србије", која је још увек била под турском влашћу, како би се истакла разлика у односу на "нову Србију", заправо Кнежевину Србију која је настала на ослобођеном делу српске земље. Један од пионира албанонологије, Theodor Irpen, једно време и аустроугарски конзул у Скадру, назива овај простор и "Стара Рашка" (Irpen, T., 1892).

Већ је напред изнето да Албанци све до новијег времена нису никада чинили већину становништва на Косову и Метохији. У византијским изворима нема помена Арбанаса на данашњој српској, односно југословенској територији. Први турски пописи (дефтери), из 1455. и 1485. године, настали након освајања овог дела Србије средином XV века, објављени у Сарајеву и Тирани, бележе насеља са староарбанашким ономастиком тек на периферији Метохије, са јачом концентрацијом у пределима иза Ђаковице. Скоро сва топонимија на овом простору је српског, односно, словенског порекла. Од 280 насеља у Метохији и Алтину (обухвата и део данашње Албаније), само 30 насеља имају староарбанашки ономастикон, 8 насеља мешовит, а сва остала насеља имају старосрпски ономастикон. У области српског господара Вука Бранковића, коју су Турци пописали 1455. године, одмах по освајању, која највећим делом обухвата и област Косова и Метохије, нема ни једног насеља са староарбанашким ономастиком (Hadžibegić H., Handžić A. и Kovačević E., 1972). Ови извори показују да су у првим деценијама турске власти у овом делу Србије у огромној већини живели православни Срби, а такво стање је углавном остало све до краја XVII века.

О приликама у том делу Србије под турском влашћу, посебно у XVII веку говоре извештаји римских мисионара и визитатора који се чувају у ватиканским архивима. Тако, на пример, апостолски визитатор Петар Масарек пише о становништву Призрена и Приштине 1623-1624. године, истичући да тамо има много Срба, који говоре "илирски језик". "имају и Пећког патријарха, такође Србина, који је рођен у Јањеву". У Призрену, пише Масарек, виде се "многе цркве и лепе грађевине Срба из ранијих времена. Турци су две цркве претворили у џамије као што су урадили и у многим другим местима". Говорећи о Приштини, апостолски визитатор констатује да "осим Турака, у Приштини живе многи Срби". У извештајима римских мисионара Призрен се иначе помиње као "главни град Србије" и "најлепше место у Србији". О распрострањености Срба и њиховом језику говори П. Масарек и у свом извештају из 1633. године, истичући да много Срба живи у бискупијама Скадра, Љеша и Задриме у Албанији. У извештају фра Б. Палацуола из 1637.

године, говори се о Ђаковици и манастиру Дечанима; истиче се да у Ђаковици има доста Срба, али да и "изнад Ђаковице живе Срби, и ту постоје само 3 римокатоличке куће, а затим продужавају српска села..." (Задужбине Косова, 1987).

Поред других писаца, Simplicioan Bizozeri, у књизи *La sacra lega contro la potenza Ottomana*, овако бележи масовне злочине турске војске и арбанашких чета над Србима: "Настало је позорје несреће, јер су варвари неверници, који су стигли, били немилосрдни према овим недужним становницима, који су све, без икаквог обзира на старост и пол, ставили под сабљу; а пали су у загрљај смрти и они који су, намамљени обећањима, напустили збегове у шумама, у којима су спасили живот. Пошто су сви становници поклани биле су спаљене и у пепео претворене њихове бедне колибе; од пламена сачували су се само градови Приштина, Пећ и Призрен, јер су се у њих сместили Арнаути да би зимовали /.../". О истрази Срба на Косову и Метохији првих месеци 1690. године говоре и многи извештаји папског нунција из Беча. У писму од 25. фебруара 1690. године папски нунције поред осталог каже: "Одмазде над неверном рајом трајале су пуна три месеца без икакве интервенције Порте, све док нападнуте области нису до краја савладане".⁴

Драгоцена сведочанства о процесима поарнаућивања у Старој Србији оставили су током XIX века страни истраживачи и путописци као што су Ами Буе, Јозеф Милер, Јохан Георг фон Хан, Иван Степанович Јастребов и други. Они уверљиво осветљавају етничке и верске прилике, процес исламизације Срба, и посебно мноштво различитих облика насиља и терора над Србима православне вере. Занимљиви су, примера ради, подаци Јозефа Милера из 1838. године о становништву пећког, ђаковичког и призренског округа у Метохији. У варошима Пећ, Ђаковица и Призрен живело је 31.650 Срба православних и муслимана у односу на 23.650 Арбанаса муслимана и католика. Православни Срби су у Призрену имали апсолутну већину (16.800 у односу на 6.150 Арбанаса католика и муслимана), у Пећи су такође Срби православни и муслимани имали апсолутну већину у односу на Арбанасе католике и муслимане (11.050 у односу на 500), док су у Ђаковици апсолутну већину имали Арбанаси претежно муслимани (17.000 у односу на 3.800). У верској структури сеоског становништва та три округа муслимани су били већина у односу на хришћане (80.150 према 56.250) (Muller, J., 1844). Архимандрит манастира Дечана, Хаџи Серафим Ристић, објавио је 1864. године књигу о злочинима над Србима (са прецизним подацима о месту, злочину и именима жртава и

---

⁴ О злочинима над Србима се говори у писмима од 26. фебруара и 12. марта 1690. године. Драгоцена документа о положају хришћана у Османском Царству средином XVII века налазе се у књизи: Marco Jacov, *Le missioni cattoliche nei Balcani durante la guerra di candia (1645-1669)*, I-II, Cital del Vaticano, Biblioteca Apostolica Vaticana, 1992.

злочинаца) под насловом Плач Старе Србије, посветивши је Виљему Дентону "пријатељу и бранитељу народа србског".⁵ Насиље над Србима и њихово протеривање из тих области још више се појачало после Берлинског конгреса (1878), а посебно крајем XIX века, о чему је ондашња Влада Краљевине Србије објавила књигу докумената на српском и француском језику 1899. године. Француски публициста и истраживач Виктор Берар био је сведок српских страдања и прогона крајем XIX века, о којима је поред осталог забележио: "Ако садашња анархија потраје још десет година, Србин ће моћи да оснује какве год хоће школе у Старој Србији да пошаље владике и свештенике у све градове и засеоке, свештеници неће наћи више ни једног хришћанина кога би подучавали веронауци, школе неће наћи више ни једног Словена кога би образовале. Пред Албанцима је, наиме, Словен приморан да бежи или умре и његов нестанак у читавој земљи биће само питање година, и то мало година" (Berard, V., 1896).⁶ Од страних истраживача темељније научно објашњење овог феномена дао је француски научник Гастон Гравје у студији објављеној у Паризу 1911. године (Gravier, G., 1911). Гравје је, као и пре њега Берар, пропутовао ове крајеве. У поменутој студији, он поред осталог говори и о стању у Метохији, посебно у долини Дрима и Ораховцу и његовој околини. "Готово сви муслимани овог региона, - пише Гравје, - представљају Србе који су од недавно прешли у ислам. Изгледа да је већина преобраћења извршена од почетка XIX века, многа датирају од пре мање од 25 година, а срећу се многе фамилије подељене на православне и муслиманске куће".

Закључак

Последњих година у међународној научној јавности се доста говорило и писало о "албанском питању" у Старој Србији, односно о српско-албанским односима на Косову и Метохији - јужним областима Србије. Чинило се то, знатним делом, без довољног познавања ствари, или са интерпретацијом историје искључиво из савременог политичког угла, са јасном тежњом да се виђење прошлости подреди потребама политичког тренутка. Тиме је остављен широк простор за деловање оне врсте данас, нажалост, тако моћне пропаганде која одбацује једино поуздане чињенице, уместо којих ствара невероватне конструкције, на којима онда темељи све-

---

⁵ Плач Старе Србије, написао и издао Архимандрит Високих Дечана, Хаџи Серафим Ристић, у Земуну 1864.

⁶ О страдањима Срба и утицају аустро-угарске политике на арбанашке активности говори се и у Бераровој књизи LA TURQUIE ET L HELLENISME CONTEMPORAIN, Paris, 1900, стр. 291-292.

укупно виђење прошлости и садашњости овога региона. Дубље објашњење збивања на Косову и Метохији захтевало би знатно више простора него што може дозволити један овакав рад. Овом приликом, с тога, се указује само на неке аспекте историјских корена српско-албанских односа у Старој Србији као и основа Албанског националног покрета који се морају имати у виду ако се жели објективна интерпретација и правилно разумевање и објашњење ових односа.

Литература

- Bartl, P.** (1995). *Albanuen, Vom Mittelalter bus zur Gegenwart*, Regensburg-Munchen, s. 21
- Berard, V.** (1896). *La Macedonie*, Paris, str. 139.
- Bizozeri, S.** (1700). *La sacra lega contro la potenza Ottomana*, II, Milano, str. 5-6
- Cabej, E.** (1976). Le probleme di territoire de formation de la langue Albanaise, "Iiria V", str. 7
- Црква 2006.**, Календар Српске православне патријаршије, стр. 369-381.
- Detailbeschreibung** des Sandzaks Plevlje und des Vilajets Cosovo, 1899. godine
- Garašanin, M.** (1988). Considerations finales, У *Илири и Албанци* (Зборник радова). Београд: Српска академија наука и уметности-Одељење историјских наука, стр. 369-375.
- Giacomo Canteli da Vignola** (1689). IL REGNO DELLA SERVIA detta altrimenti RASCIA, Roma.
- Gravier, G.** (1911). *La Vieille Serbie et Les Albanias*, extrait de la Revue de Paris du 1 novembre 1911, Paris.
- Hadžibegić H., Handžić A. i Kovačević E.** (1972). *Oblast Brankovića-opširni katastarski popis iz 1455*. Monumenta turcica historiarum Slavorum meridionalium illustrantia, tomus tertius, serija II - defteri - knj. 2, sv. 1 (prevod na srpskohrvatski jezik, sv. 2, fotoizdanje), Orijentalni institut u Sarajevu.
- Ippen, T.** (1892). Novi Bazar und Kossovo. U *Das Alte Rascien*, Wien.
- Muller, J.** (1844). *Albanien, Rumelien und die osterreichisch-montenegriscbe Granze*, Prag.
- Pouqueville F. C. H. I.** (1820). *Voyage dans la Grece II*, Paris (str. 505)
- Stadtmuller, G.** (1966). *Forschungen zur a albanuschen Fruhgeschuchte, zweute ert weurte auflage*, Albanische Forschungen 2, Wiesbaden.
- Terzić, S.** (2002). *Albansko etničko čišćenje Stare Srbije*, Beogradski forum za svet ravnopravnih, Okrugli sto: Međunarodni terorizam.
- Tomašević, R.** (1998). Kosovo nekad i sad: Prilozi za etničku istoriju Kosmeta, *Ljarmani vera šarena*, Srpsko nasleđe, Istorijske sveske, br. 6.
- Vickers, M.** (1995). *The Albanians, A modern history*, London-New York.

- Задужбине Косова**, *Споменици и знамења српског народа (1987)*, Призрен-Београд, стр. 607-609
- Зиројевић, О.** (1989). *Први векови туђинске власти. У: Косово и Метохија у српској историји*, Београд, стр. 101

Dragoljub Sekulović
Ljubomir Gigović

OLD SERBIA AND ALBANIANS

Summary

Therefore it is quite certain that Kosovo-Metohian regions of Serbia, which are, besides other nations, in a large number populated by Albanians are not home regions of the Albanian nation. The first mention of the Albanians through history comes from eleventh century, and was made by Ana Komnina, who speaks of "Arbanon" which is located in the mountains region in the provinces of today's Albania. Relying on the sources, German scientist Stadmuller claims that "Arbanon" included the valley of the Škumba river, both sides of the Mat river, Kroja and some neighbouring areas. Several times he stresses that the area of the Mat river, by its natural isolation, is a "relict region" of the Albanians. Stadmuller once again points out that in the region of Old Serbia, one should not look for a relict region of the Albanians. The name "Kosovo" itself that is in wide use in European public has never had the meaning tried to be attributed to it – as some isolated historic and ethnic entity, which tends to be separated from the entirety of the Serbian ethnic space and from the name "Serbia".